

ANTA

L'Anta era una nena feliç. Vivia amb els seus pares i els seus quatre germans a la casa del davant. Ella era l'única nena. Procedien del Senegal. La seva família, generació rere generació, havien dedicat la vida a la pesca. Precisament l'experiència amb aquest art, els permetia guanyar-se el pa lluny d'aquell país Africà on era tan difícil poder sobreviure.

Quan la bugada estava a punt, jo sortia al balcó per estendre la roba i mentre ho feia, sentia damunt meu la seva mirada tendra i innocent. L'Anta era curiosa, trapella, tenia uns ulls rodons com la lluna plena. Anava obrint misteriosament les parpelles com una gata espantada buscant qualsevol gest d'aquella persona estranya que es movia de costat a costat.

De vegades, quan jo sortia a guaitar al carrer, ella se n'adonava i esvalotava les cortines amb insistència per fer-se veure. D'altres era jo qui li ofería un somriure amorós i ella me'l tornava amb una expressió en el seu petit rostre dolça i natural com una gota de pluja i neta com un cel del mes d'abril.

M'agradava observar-la quan jugava i parlava amb aquells éssers imaginaris que compartien amb ella tota mena de situacions inventades i la forma tan graciosa i espontània de moure aquell cosset adornat amb els vestits de colors llampants i vistosos i els cabells mal pentinats plens de trenetes, monyets i cuetes que cada dia lluïa.

Poc a poc, es va anant creant una complicitat peculiar, propera i afectuosa entre l'Anta i jo. Érem quelcom més que veïnes.

Passava el temps i la nena creixia i sempre trobava una estoneta per estar amb mi. Ara ja parlava amb més destresa la meua llengua i ens enteníem millor.

Després de relacionar-nos amb la mirada havíem passat a fer-ho amb la paraula.

El seu pare prosperava i viatjava amb freqüència al Senegal on l'esperaven dues dones més amb uns quants fills seus cadascuna, ja que ell es comprometia a poder mantenir tres esposes i en el seu país era una pràctica natural.

La Somaya, la seva mare, acudia al Centre Cívic del barri en el que jo treballava i formava part del grup que rebia el programa anomenat "*el suport a l'immigrant*". Ella i moltes més dones com ella, compartien habilitats i aprenien a desenvolupar-se millor en el nou ambient on conviuen.

Aquell apropament que hi havia entre la seva nena i jo, va fer que s'acostés més cap a mi i m'agafés més confiança que cap a altres companyes meves. Existia un vincle d'unió i d'amistat que l'ajudava a obrir-se'm i deixar de banda aquella mentalitat tancada, abnegada, submissa i gairebé robada de moltes dones africanes.

Van anar passant els mesos i jo notava com la Somaya estava cada cop més trista i mai deia res. Sovint la veia melangiosa i perplexa, com si tot el seu interior fos una ombra. De quan en quan, sortia de la seva boca alguna paraula en “*Wolof*”, el seu idioma innat.

Jo intuïa quelcom d'estrany en el seu comportament que fins ara havia estat alegre, generós, d'una implicació total i extraordinària.

Alguna quimera molt forta l'angoixava.

Finalment, una tarda la Somaya va venir a trobar-me esgotada, sense forces i havent superat ja els seus límits i va començar a explicar-me desesperada tot allò que tant l'amoïnava.

Havia arribat l'hora.

La tradició cultural a la que estaven encadenades imposava realitzar l'ablació dels genitals de la seva filla.

Era un costum ancestral sense cap fonament mèdic ni religiós. Una pràctica que el govern ja havia prohibit, però que malauradament es continuava fent.

La Somaya sentia la pressió social i insistent de les àvies africanes. Les hi feien veure com un tema tradicional que havien de respectar perquè formava part de la seva història i cultura. L'extirpació del clítoris i els llavis vaginals era la transició de les nenes a l'edat adulta per a què aquestes es mantinguessin castes i pures per als homes.

Després d'aquesta confessió, vaig passar-me moltes nits sense poder dormir. Una remor intensa i persistent, no deixava descansar la meva ment desbocada. Buscava recursos i maneres de fer-li entendre que aquell mètode horrible era molt perjudicial per a la salut de la seva filla. Era un atemptat contra la seva integritat que tindria profundes seqüeles físiques i psicològiques.

Sentia L'Anta com alguna cosa meva, que em pertanyia i lluitava interiorment sense trobar resposta que justificués allò que li volien fer.

Sobtadament nasqué en la Somaya una força indescriptible que la feu capaç d'enfrontar-se a aquella situació. L'amor innegable per la seva única filla fou la causa d'aquella reacció tan humana.

Ella havia patit de petita aquell sofriment en las seves pròpies carns i no volia que mai més aquella atrocitat es tornés a repetir.

Si no ho impedíem, l'Anta seria una víctima més d'una imposició que li esborraria la dignitat de ser dona, i aquesta vexació ni la seva mare ni jo podíem deixar que fos una realitat.

Ens vàrem fondre en una abraçada tendra i afectuosa, no ens podíem separar i en aquell acte entranyable, es va signar l'amistat incondicional que encara avui dia perdura en la distància.

Ara em sento immensament satisfeta i orgullosa d'haver contribuït a dir "NO" en el moment just i precís.